

str. 95 stanoveno, že dny prázdně jsou neděle a zasvěcené svátky různých vyznání podle d o s a v a d n í c h předpisů, jednak byly vzhledem k zvláštním poměrům místním, zejména frekvenčním řadou starších i novějších rozhodnutí připuštěny různé výjimky nebo úlevy konkrétní.

Vždy však stala se opatření taková toliko jako výron shora uvedeného práva správy školské k úpravě řádů školských, nikoli však důsledkem domnělého právního nároku některé náboženské společnosti nebo příslušníků jejích.

Stížnost jest proto bezdůvodnou.

Č. 1147.

Veřejné nemocnice: I. Správní úředník při veřejné okresní nemocnici jest orgánem veřejným, jehož služební poměr je povahy veřejnoprávní, takže rozhodnutí povolaných úřadů o otázkách dotýkajících se tohoto služebního poměru je rozhodnutím ve smyslu § 2 zák. o správ. s. — II. Úprava služebních poměrů takového úředníka, provedená vrchní správou nemocnice s výhradou schválení zemským správním výborem, k němuž však nedošlo, nemá vůbec právní účinnosti a nezakládá pro úředníka žádných subjektivních práv.

(Nález ze dne 30. ledna 1922 č. 10.975/21.)

Prejudikatura: k I. srov. nál. č. 1076.

Věc: Ludvík K. v P. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran úpravy právních poměrů a služebních požitků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Podle tvrzení stížnosti byl st-l jako správce všeobecné veřejné nemocnice v P. až do konce srpna 1920 v aktivní službě. Ve smyslu oběžníku zemského správního výboru z 20. března 1920 č. 20.691 ai 1920/VI usnesl se správní výbor okresní všeobecné veřejné nemocnice v P. s výhradou schválení zemským správním výborem českým ve schůzi konané dne —, že mu podle tohoto oběžníku upravuje služné a zařazuje jej do skupiny C státních úředníků dle služebních let a sice do VII. třídy 2. stupně platového s platností od 1. ledna 1920.

Usnesení toto bylo předloženo zemskému správnímu výboru v Praze k přezkoumání a definitivnímu vyřízení ve smyslu odst. 12 shora cit. oběžníku o úpravě služebních požitků a právních poměrů správních úředníků nemocnic, načež žal. úřad vydal nař. rozhodnutí, kterým podle tvrzení stížnosti vysloveno, že o úpravě právních a služebních požitků st-le jako správce všeobecné veřejné nemocnice v P. není třeba jednati, poněvadž byl mezitím pensionován.

O stížnosti vytykající vadnost a nezákonnost uvážil nss takto:

Řeše nejprve otázku své vlastní kompetence k projednávání tohoto sporu, musil nss předem zjistiti, zda jest služební poměr st-lův poměrem veřejnoprávním a zda lze tudíž spatřovati v naříkaném výnosu rozhodnutí správního úřadu ve smyslu § 2 zák. o ss ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. ex 1876, proti němuž lze se dovolávati kognice tohoto soudu, či zda tu jest jenom projev vůle jedné ze dvou soukromoprávních stran smluvních.

V tom směru uznal soud podle předpisů zákona ze dne 5. března 1888 č. 19 z. z., že správní úředník při veřejné okresní nemocnici jest orgánem veřejným, jehož služební poměr jest povahy veřejnoprávní, takže rozhodnutí povolaných úřadů o otázkách dotýkajících se tohoto služebního poměru jest rozhodnutím podle § 2 uvedeného zákona před nss naříkatelným. Co do bližšího odůvodnění tohoto stanoviska poukazuje se na příslušné vývody nálezu tohoto soudu ze dne 22. prosince 1921 č. 17.065, Boh č. 1076, které vzhledem k předpisům zákona ze dne 5. března 1888 č. 19 z. z. platí v podstatě též na tento případ.

Co do věci samé nutno uvést, že ani st-l ani žal. úřad nepředložili naříkané rozhodnutí, takže znění jeho jest nss-u přístupno toliko nepřímou z vývodů stížnosti. Žal. úřad dále nepředložil vůbec správních spisů ani nevyhověl výzvě, aby zaslal stanovy nemocnice a oběžník zemského správního výboru ze dne 20. března 1920 č. 20691/VI, na nějž se stížnost odvolává. Nss mohl proto učiniti podkladem svého rozhodování jediné tvrzení stížnosti a odvodního spisu žal. úřadem podaného.

Zé stížnosti jde, že správní výbor okresní veřejné nemocnice usnesl se dne — na určité úpravě služebního postavení a služného st-li »s výhradou schválení zemským správním výborem«, a že žal. úřad, jemuž toto usnesení bylo ke schválení předloženo, schválení ono nevyslovil.

Z toho a z předpisu § 12 zák. ze dne 5. března 1888 č. 19 z. z., že k usnesením o příjmech personálu nemocnice je třeba schválení zemského výboru, plyne, že ona úprava služebního poměru a požitků st-lových nestala se již usnesením vrchní správy nemocnice, nýbrž že ke své právní účinnosti potřebovala ještě schválení zemského správního výboru, takže, nebylo-li schválení to uděleno, úprava ona vůbec po právu nenastala.

Nemůže tudíž st-l z onoho usnesení vrchní správy odvozovati nijakých práv, a neplyne mu z toho zejména ani právní nárok toho obsahu, že by zemský správní výbor byl povinen ono usnesení schváliti.

Prohlásil-li tudíž zemský správní výbor, jak ze stížnosti plyne, že o oné úpravě není třeba jednati, t. j. že neshledával potřebu schválení ono vysloviti, nelze v tomto výroku spatřovati porušení subjektivních práv st-lových a jest tedy bezdůvodnou stížnost vycházející patrně z opačného názoru, že totiž st-li z usnesení správy nemocnice o úpravě jeho postavení a platů vznikl již právní nárok, avšak neuvádějící konkrétních dokladů pro toto tvrzení.

Vzhledem k tomu není ani třeba ani možno zaměstnávat se námitkami stížnosti, které vycházejíce z tohoto nijak nedoloženého názoru, obsahují tvrzení, jichž důvodnost nebo nedůvodnost mohla by míti význam teprve tehdy, kdyby shora zmíněné základní stanovisko stížnosti — existence právního nároku na onu úpravu — bylo správné.

Bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 1148.

O s a d y: Postup instanční proti usnesením osadního zastupitelstva a důsledky nedodržení postupu toho.

(Nález ze dne 30. ledna 1922 č. 11.212/21.)